

idealni kapelnik, „ž njim sem si kupil ženino odpustanje. Zapeljevala si me, kača, iz domovine me ne spraviš. Listek prodam. Vrni se! Tvoj dolgouhi mož ti odpusti.“

Nazaj? Nikoli!

Zavita v pajčolan, interesantna, lepa, je stopila na krov „Atlantika“. Še dvesto goldinarjev v žepu. Ti minejo — kaj potem? Službe si poišče v milijonarski družini. Mladenič, sin gospodarjev, ali gospod sam se zaljubi v lepo guvernanto. Saj se godi tako v ameriških romanih. Potem se pelje enkrat bogata, na lastnem parniku, vsa v lesku draguljev, v tisto zabito, revno, tesnosrčno domovino . . .

Zaupala je v svojo lepoto. Ogibala se je družbe, kosila sama v svoji kabini, merila bluze, poizkušala frizure. Izborna ji pristoja roza svila in grška frizura — toda v modri svili, frizuro à la Gretchen, ima nekaj posebnega, pravljničnega. Pa Bog znaj za okus Amerikancev!

Sklenila je poizkusiti moč učinka roza ali modre bluze na potnikih „Atlantika“, se pokazala na krovu, se šetala mimo gruč neznanih tovarišev, h klopi pri

ladjinem rilcu. Srečala je kapitana. Pozdravil je in premeril ostro elegantno potnico, ki ne prihaja k skupnemu obedu. Ada se je zdrznila. O, ni slep kapitan za njeno lepoto! Večkrat ga je srečala druga dva dni. A se ni ustavil. Oj ta kapitan! Nekaj tako znanega je v njem. Pošten, odkrit je njegov obraz, kot bi bil izklesan iz primorske skale. Tako rjav, trd. Oj ta kapitan! —

Večer je. Večer na morju. V brezmejni dalji si, Ada, sama, brez prijatelja. Iz valov se dvigajo z mrakom pošasti. Gorati povodni konj, velikanska kača, prijadra pošastna ladja. Sama si . . . Ada nasloni glavo ob rob oknice, veter se igra s kodri, vlažno prši na lepo modro bluzo. Morda pride kapitan, vpraša mlado potnico, zakaj je tako sama. — Pride. Navadno gre pred večerom po vsem krovu. Prihaja. Ustavil se je. Priklenil mu je odločni korak tožen spev iz medkrova. Ta spev! Nekaj tako znanega . . . O da! Tako poje ribič pod Bakrom . . . In zdaj gre kapitan — se bliža. Je res — se sanja Adi: kapitan poje počasi tožno mornarsko: „Gori nebo visoko — dolí more duboko — a ja u sredini — nočnoj u

SV. JANEZ OB BOHINJSKEM JEZERU